

РЕШЕНИЕ

№ 8171

гр. София, 19.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 06.12.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова

Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **10759** по описа за **2013** година докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба С. Н. Б. - И. от [населено място] срещу съдебно решение от 16.09.2013 по нахд № 12578/2013г., постановено от СРС, НК, 95 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 14009 от 09.05.2013г. на И. М. Началник „АНД” отдел „Пътна полиция” към СДВР, с което е наложено административно наказание глоба в размер 350 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца на основание чл. 182 ал. 1 т. 6 от ЗДвП на С. Н. Б. - И..

В жалбата си жалбоподателката твърди, че решението е постановено в противоречие със закона и при непълнота на събраните доказателства, т.е. при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, а именно не е разпитан свидетеля по акта, а само актосъставителя и решението е основано само на неговите показания. Твърди и че не е доказано, че е извършила вменените ѝ нарушение. Твърди, че СРС не е събрал доказателства относно това дали в участъка, където е засечена скоростта, действително има такова ограничение, като не е събрал по официален ред съответни схеми. Твърди освен това, че по делото не е установено наличието комутативно на другите две предпоставки по чл. 21 ал. 1 от ЗДвП, а

именно спорните обстоятелства относно предвиденото ограничение на скоростта и нейното превишение, а посочва, че е установена само първата предпоставка – управление в населено място. Исква оспореното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което се отменя НП.

Ответникът по касация СДВР ОПП, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СГП прокурор Павлов изразява становище, че жалбата е неоснователна, а първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно.

След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че по делото безспорно е установено, че на 21.03.2013г. около 08,20 часа жалбоподателката е управлявала лек автомобил марка „В.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по ул. „35 - та“ с посока на движение от [населено място] към [населено място] и при разклона за ЦСПП – МВР се движи с превишена скорост от 105 км./ч. при ограничение на скоростта в населено място от 50 км./ч. Скоростта е измерена с техническо устройство трафик радар TR - 4D № 560 фиксиращ скорост, дата, час и рег. номер на автомобила, като е направено заснемане. Приел е, че нарушението е безспорно доказано, за което законосъобразно му е наложена предвидената в закона санкция. Приел е, че законосъобразно в НП е отразена скорост от 102 км/ч., тъй като е отчетен законово предвидения толеранс от 3% при засичане на скоростта с техническо средство, от категорията на използваното. Приел е, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като е отговорил на всички наведени в жалбата възражения в тази връзка много подробно. За да постанови оспореното решение СРС е събрал всички относими към спора доказателства – писмени и гласни – разпита на актосъставителя А..

Настоящият състав намира така постановеното решение за законосъобразно, постановено при правилното приложение на закона и без допуснати нарушения на съдопроизводствените правила, поради следващите съображения.

На първо място неоснователно е възражението на касатора за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, а именно за това, че не са събрани допълнителни доказателства относно това налични ли са били в района на извършване на нарушението други знаци, указващи ограничението на скоростта. Това е така, тъй като най – напред не е направено такова възражение в първоинстанционното производство, както и поради това, че не е направено такова доказателствено искане, по което СРС да не се е произнесъл. Това е така и тъй като между страните не е спорно, че нарушението е извършено в населено място, като това се потвърждава и от изявление на касатора в касационната жалба. В конкретния случай няма твърдение, че нарушението е извършено на място, на което е налице ограничени на скоростта, различно от общото ограничение на скоростта в населените места. Освен това с НАРЕДБА за обществения ред при използване на пътни превозни средства по улиците, площадите и пътищата на територията на Столична община на СОС по СПИСЪК на улици, отговарящи на условията на чл. 30, ал. 2 за въвеждане на максимална разрешена скорост на движение над 50 км/час по Приложение № 8 от

Наредбата спорния участък в с. долни Б. не е посочен като място, в което съобразно изискванията на наредбата е допустима по – висока скорост от максимално допустимата за населено място 50 км/ч. Само по отношение на посочените в този списък участъци на територията на СО е допустимо установяване на по – висока скорост от 50 км/ч, което пък става с въвеждането на съответен знак. След като спорният участък не е в този списък, то за него е важима общата максимално допустима скорост за населени места 50 км/ч, както и законосъобразно е установил административно – наказващият орган и СРС.

На второ място неоснователно е възражението на касатора за допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила, поради това, че не е разпитан свидетеля по акта. Това е така, тъй като за СРС съществува задължение да издири обективната истина. В конкретния случай видно от разпита на актосъставителя, той си спомня подробно за случая, възпроизвежда конкретно станалото, като показанията му кореспондират със събраните писмени доказателства. В тази връзка настоящият състав намира, че законосъобразно СРС е приел, че разпита на актосъставителя, ведно с всички други събрани доказателства е достатъчен, за да се приеме, че делото е изяснено от фактическа страна. Не съществува задължение за съда да разпита съставителя на акта, освен в контекста на изясняване на обективната истина, като обаче задължение за това би възникнало само в случай, че от разпита на актосъставителя не е изяснено делото от фактическа страна, което в този случай не е така.

На последно място настоящият състав намира за неоснователно възражението, че не са установени два от елементите на фактическия състав на нарушението по чл. 21 ал. 1 от ЗДвП, а именно ограничението на скоростта в участъка от пътя, където е заснета жалбоподателката, както и размера на превишението. Това е така, тъй като безспорно между страните по делото е, че нарушението е извършено в рамките на населено място, а във връзка с изложеното по – горе, максимално допустимата скорост е точно установена и това е максимално допустимата скорост за населено място – 50 км/ч. Във връзка с това съдът намира и че законосъобразно е установено и допуснато от жалбоподателката превишение. Поради това съдът намира, че законосъобразно СРС е приел, че по делото безспорно е доказано вмененото на наказаното лице нарушение, за което законосъобразно му е наложена предвидената в закона санкция.

Във връзка с изложеното, дотук Административен съд София – град, VIII Касационен състав смята съдебното решение от 16.09.2013г. по нахд № 12578/2013г. на СРС, НК, 95 състав за законосъобразно, постановено при правилното приложение на закона, поради което следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221 и чл. 222 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 16.09.2013 по нахд № 12578/2013г., постановено от СРС, НК, 95 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 14009 от 09.05.2013г. на И. М. Началник „АНД” отдел „Пътна полиция” към СДВР, с което е наложено административно наказание глоба в размер 350 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца на основание чл. 182 ал. 1 т. 6 от ЗДвП на С. Н. Б. - И..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: